

TEOZÓFUS HÉTKÖZNAPOK

Feketéné Szegedi-Maszák Leona

Budapest, 1926.

Hétköznapi lett az úriasszony élete. Hosszú hétköznap az egész, telve cselédnek való testi munkával, amitől éppen nem jut nemesebb, érdekesebb dologhoz, pedig ízlése, igénye, esetleg tehetsége másra hívják.

Én Istenem, hát más kéz osztja a hivatást, mint a hivatalt, más a módot, más a tehetséget, hogy minden intelligens asszony főzni, mosni kénytelen; takarításról nem is szólva és amikor leülhet, a sok foltozás- és harisnya-stoppolásnak nincs vége-hossza. De mit akar az Isten velünk, szegény úriasszonyokkal? Azért tanultunk zenélni, hogy mosogassunk, festeni, hogy a rántást pirítsuk? Fennakadtam ezen, töprengtem és amire rájöttem, megkísérlem elmondani Nektek Testvéreim, vigaszul.

Minden problémának megvan a megoldása, de "a magasabb világban, nem azon, amelyikben probléma". Minden életkörülményt is úgy kell megoldani, mint a képrejtvényt, "hol a macska?" Mert mind, mind jelent valamit, hiszen - ha egy az Isten, akkor ugyanaz a kéz osztja a sorsot: a tehetséget és a teendőt.

Én így értem ki hétköznapunk talányát.

Mindenki átítatja saját áramával azt, amivel foglalkozik. Ha tehát intelligens, nemes, tiszta lelkű asszony főzi az ételt, magasabb rendű vibrációkkal járja át, tiszta magnetizmussal telíti. Tehát mennél kvalitatósabb nő főz, annál jobb. Hozzá tudjuk az okkultizmusból, hogy ha szándékkal, tudatosan viszi bele a gondolathatást, az áthangelés fokozottabb mértékben történik, mert a mentális elem hatványoz. Ha tehát tudva, akarva szépet gondol és érez, amíg főz, varr, takarít, egész háza táját és a családi élet minden motívumát átmagnetizálja. A szobát, amit söpör, az edényt, amit mos, a ruhát, amit varr. Tehát ezt tapasztalta Deák Ferenc édesanyja is, aki arra a kérdésre, hogy mivel főzi a töltött káposztát olyan jóra, azt felelte: szeretettel.

Ne nézzétek hát le, ne kicsinyeljétek a házi munkát, alacsony improduktív molochnak. Azért mert délelőtti főzésnek már délután nincs látszatja. Tartósabb eredménye is lehet, mint ahogy legtöbbször hiszitek. Kezetekben van, mivel akarjátok átítani családokat, azokat gondoljátok, érezzétek, amíg főztök.

Nem azt mondom ezzel, hogy a családtagok másnap már úgy viselkednek, mint szeretnénk, de az bizonyos, hogy valami kis vegytisztításon megy át az egész ház egy idő múlva. Általános tapasztalat, hogy minden háznak megvan a maga hangulata, hol derít, hol nyugtat, nyomaszt vagy izgat. Amint disztingvált egyén jelenlétében nem beszélnek némely témáról, mert mindenki a legszebb oldalát fordítja felé s így nem követi el szokásos hibáit, ugyanúgy a háziasszony többnyire a hangvillája a családnak. Az ő egyénisége színezi a házat, s ennek a hatását érzi a vendég és cseléd, s mindenki, aki megfordul benne.

Az "Inner Life" idézi Gates professzornak azt a megfigyelését, amely szerint a szervezet különböző anyagokat szór ki magából, amelyek a lelki állapot szerint változnak, s jelenlétük kimutatható olyképpen, hogy bizonyos szeléniumsókra vegyileg különféleképpen reagálnak. Gates eddig negyvenféle "érzelmi terméket" konstatált, amelyeknek kémiai hatása különböző színeket váltott ki. Azt is tudjuk, hogy a mérges ember leheletében eddig hét féle mérget találtak. Ezért nem közömbös, hogy a gyermek ételébe és ruhájába mit szór bele a szerető anya, vagy a dühös, talán erkölcstelen szakácsné. Indiában nem is engedik, hogy a

gyermeknek indulatos egyén főzőn. Most pedig mind érzékenyebbek, idegesebbek a gyerekek, ezért fontosabb a kérdés, és gondolom ezért van, hogy nincs cselédünk.

Akik látnak, látják, mily magas ideál van beépítve a mindennapi élet unalmas kötelességeibe. A mosónő a világ tisztaságához járul hozzá, karmája bizonyára a tiszta környezet készen kapott tisztasága lesz. Azért ne higgyétek, hogy eltemetitek magatokat a háztartásba. Mert ez olyan temetés, amelyről az egyiptomi azt mondja, hogy "eltemeti Oziriszt, amikor búzát vet: kikel belőle az élet". Nálunk is kikel az új nemzedék spirituális élete.

A gépies munka kétélű. Tompíthat, de fejleszthet is. Ha belesüllyed az egyén, kátyúba jut az észjárása. Ha nem, akkor az intuíciót fejleszti, mert amikor leköti az alsóbb mentalitást, elősegíti a szupermentálist, az ész fölötti megérezést, megsejtést, amire a nők úgyis hajlanak. Sok esetet tudok, amikor az asszony előérzete elkerülte volna a katasztrófát, amelyet a férfi pozitív esze a jelen tényeiből nem láthatott meg, s földézett. Tudjuk, hogy az emberi fejlődés következő lépése az intuíció kifejllesztése, amely magasabb fokon van, mint az értelem, amely mostanig dominált.

Ne mondjuk, hogy a házi munkától nem tudunk gondolkodni. Ez nem áll, folyton gondolkodunk. Bármit dolgozunk, sokat gondolunk másra. Erről könnyen meggyőződhetünk, ha megfigyeljük magunkat. Azt hiszem, Alfonz Karr mondta: "A nők vagy semmire, vagy másvalamire gondolnak." Eszünknek több ága, gondolatunknak több tere van. Legalábbis háttér és előtér. A gépies munka automatikus gondolatfűzése mögött emlékek, jelenetek és képzelt beszélgetések láncolata játszik. Ezt kell szabályoznunk azzal, hogy csak szép és jó gondolatot ismételünk. Mindenféle gondolat jelentkezik, s rajtunk áll megválogatni, melyiket bocsátjuk be. Ha például szomszédunk gyengéi jutnak eszünkbe, mert szenvedünk tőle, állítsuk szembe erényeit, ami által javítjuk őt. Ha kivételesen nem találunk benne jót, kívánjunk s tanácsoljuk neki gondolatban a hiányzó erényt. Hatást gyakorolhatunk azonban az általános emberi gondolatáramra is, ha példának okáért a béke ideálját helyezük bele. A tépelődés és kislelkűség még soha sem segített, mert egy körben forog, és felemészti a mentális energiánkat. Helyettesítsük a bizakodó gondolatok szuggesztív erejével. "Vesd minden gondolat az Úrra", mondja a Biblia. A jóakaró és imperszonális gondolatok varázseroje kiemel személyes szenvedésünkből. Minden, még a szocializmus is, először csak gondolat volt, amelyet egy tudós vagy író elgondolt, és mégis milyen tények lettek belőle. Itt csak a fölös mentális erőről szóltunk, arról a játszadozásról, amelyet a fantázia többnyire haszontalanul végez, mert ha fontos munkát végzünk, tegyük azt teljes figyelemmel, odaadással, amely így összetartva és szabályozva sokkal effektívebbé válik. Mily szelíd a csendes, szétfolyó víz, és mily hatalmas, ha zsilip fogja fel, és erős sugárban ontja! Ily módon a "háttér" felszabaduló erőit sem pazaroljuk, s türelmes szoktatással, önműködően nyíló és záródó gondolat- és érzéskontrollt érünk el. Érzéseinket is vetíthetjük és jótékonyan operálhatunk velük ott, ahol anyagi segítséget nem tudunk nyújtani. Az áldásos működéséről nagyon ismert dr. Armstrong Smith szerint csakis a szeretet emóciója válthatja meg a világot.

A gondolaterő tehát időt és erőt takarít meg. Vele kevesebb fáradtsággal többet végzünk. Gyakorlással intenzívvé válik, mert rászoktat a világos, áttekinthető gondolkozásra, gyors határozásra és helyes cselekvésre, próbálgatások nélkül is. A fő, hogy akarjunk fölfelé nézni. Az akarat nagy mágneses és elektromos erő. Hozzánk vonzza az alkalmat és a módot, elsimítja az akadályokat. Egy három gyermekes anya mondta nekem, hogy mióta elkezdett akarni rendszeresen meditálni reggelenként, azóta azt minden háztartási és családi akadály mellett is mindig meg tudta valósítani. Azt is bizonyították, hogyha a hét elején elkezdtek gondolni egy hétvégi tervükre, akkorra elsimultak az akadályok. Ne süllyedjünk hát bele ésszel, szívvel a kis prózába. A kis prózát a kéz is elvégzi. A földön a lábunk járjon, fejünket az égre emeljük - és még ebben is kapunk segítséget. Mert az erős gondolat erőt vonz

magához, szépézés még szebbet hoz körénk. Az asztrális segítők és angyalok serege pedig mindenkor kész segíteni. Figyelmünket felvonja a magas gondolatok tiszta idealizmusa és az áldozat szelleme. Nem a keserű, hanem a mosolygó krisztusi áldozaté.

Ha megszoktuk, eszünk különböző ágait egybesodorni és az idealizmus szép színes szálaival a hétköznapi próza szövetét átszőni, életünk külső körülményei idealizálódnak. Mert kevésbé fontos, hogy mit teszünk, mint az, hogy *hogyan* tesszük. Ha művész játszik gyermekdarabot, az is gyönyörű lesz, és érdektelen uborkás üvegről értékes képet festhet a festő. A háziasszony is végezhet szellemi alkímiát, amely az unalmas kötelesség homokjából aranyat csinál. Mekkora lehet a hatása, ha szent Pál ezt mondja róla: "A hívő asszonyban megszenteltetik a hitetlen férj."

"Nagy időket" élünk. A nagy időben azonban benne van a kis idő, a mindig rövid huszonnégy óra. Ebben a telített huszonnégy órában is benne van a nagy idő. Itt eszünkbe jut Lord Haldane összehasonlító számítása Einstein alapján. Amíg a gyorsvonatban útításkánkat levesszük a hálóból az ülésre, az alatt a vonat mennyit száguld, és mennyit halad a föld, a naprendszer stb. Így amíg mi a magunk kis életét morzsolgatjuk, addig az emberiség élete óriási fordulót tesz: a Megváltó közeleg. Ezért fontosak perceink és benne a hétköznapi teendők! A nagy időnek és a nagy eseményeknek részei ezek is. Ezért kell lehetőségeit mennél teljesebben kihasználnunk. Éppen mert külső életünkben a próza dominál, belső életünkbe vigyük bele a spirituális gondolatok poézisét, amely mellel még személyünkre is üdvösen hat vissza, mert üdít, ifjít, szépít.

Azért sem kell a hétköznapi életet lenéznünk, mert mindebben az anyagban, amely körülvesz a Logosznak óriási energiája van belefektetve, és amint ez pontosan elvégzi kötelességét, hogy összetartja a vasat vasnak, a fát fának, házunk, bútorunk, eszközünk stb. annak aminek lennie kell. Így magunk is az Isten által pont ide helyezett testi, lelki energia vagyunk, hogy Neki valamely tervét, szándékát végrehajtsuk - ezt is jól kell végeznünk.

Az emberek a nagy világtálatalkulásban többnyire rosszul fogják fel szerepüket, mert azt hiszik, hogy ha nincsenek hivatalosan kinevezve valamire, semmit sem tehetnek. Kinevezést, okmányt várnak, nem hallják az élet hívó hangját, amely folyton hív mindenkit munkára. Talán azt hiszik, hogy az ő munkájuk nem fontos, hogy ők nem tudnak részt venni az előkészítésben. Pedig mindenki segíthet, mert mindenkire szükség van. Az élet minden részében, minden kerületében átalakulás folyik, és minden kis tehetség is hasznos lehet a nagy munkában. Hasznossága éppen a nagy idő gyors löktetése folytán hatványozódik. Nem szabad azonban várnunk, hogy mások jelöljék ki feladatunkat, mert aki amily feladatra képesíti magát, olyanra használják. Aki keresi, megtalálja az alkalmat. "Jó cseléd mindig talál munkát", mondták nagyanyáink. Tőlünk függ, mi akarunk lenni, ostor-e vagy orvos, söprű-e vagy szentelt víz? A Karma elkerülhetetlenül arra használ fel, amire a világháztartásban képesítettük magunkat. Gondoljuk meg, hogy nemcsak a hivataloknak kell dolgozniuk, mert a hivatalok sokszor csak a külső munkát, az adminisztratív-szokványt tudja elvégezni. Az intuitív spiritualitást elhanyagolja a szabály kedvéért. Ezért miránk a belső munka végzése vár, s ha igazán akarunk dolgozni, akkor megtaláljuk az alkalmat s meghalljuk a jelszót, amelyet a szubtilis világokban adnak ki. Mert semmi sincsen csupán egy világban, minden megvan minden létrégióban, s az akadály nem a fizikai lehetőségben van meg, hanem a saját mentalitásunkban. Karmánk ugyanis egyikünk elé sem gördít annyi akadályt, hogy szolgálni ne tudjon, mert a szolgálatban van a haladásnak legnagyobb - manapság úgyszólván egyetlen - lehetősége. A háziasszonyok többségének meg se fordult a fejében, hogy az ő lelke is tényező a haladásban, Pedig söprés közben is kaphat spirituális gondolatot és ruhafoltozás mellett is gondolhat ki cikket. Az élet nagy reformja belenyúl az intim életbe, - ezt minden nap tapasztalhatjuk - tehát mindenkinek részt kell vennie benne, még akkor is, ha nem akarná. Aki

eddig nem találta meg az alkalmat, az elmulasztotta a múltban, vigyázzon, nehogy elmulassza most, mert a jövőjét veti vissza vele.

Mindenki, aki a húsvéti passió hangulatában elgondolta, hogy miért nem állhatott ott Jézus mellett, még jobban fogja fájlalni a jövőben, ha most nem tesz meg mindent, amikor a nagy alkalom kínálkozik, és talán csak több ezer év múlva jön újra vissza.

Munkánk értéke nem csak a látható eredmény, hanem az érzés is, amellyel végezzük. Ha az az önzetlen szeretet és örömteljes áldozat, akkor már önmagában véve is sugárzó, áldásos erőforrás. Mindennapi gondolkodásunkban is rejlik egy bányász, s a prózai tennivalók áldást szórnak a hétköznapi létbe. Béke hangulatát a takarított lakásba és mennyei fűszert az ételbe. Ezért vigasztalódjék, aki most nem jut a művészetekhez, mert hiszen a legszebb kép sem törli le a könnyét annak, aki sír alatta, és a karitatív munkához hasonlítva a művészet, ha nemesít is, önmagában mégis csak az érzékiség szublimálása. A teozófia ezzel szemben az élet művészete, mert mosogatás közben is lehet deríteni és gyógyítani távolból.

Nagy emberek nagy akadályokon keresztül vitték véghez terveiket (Démosztenezs, Hannibál stb.). Régi művészek állandó nyomorral küzdöttek (Coreggio). Tudósok, emberbarátok is pénziánnyal váltanak ki nagy eredményeket. Adyari központunk is szerény anyagi eszközökkel létesíti egyetemeit. Unkovska testvérünk pedig a falusi gazdasszony kenyérdagasztására és legtriviálisabb munkájára volt kényszerítve. Mégis fenomenális új zeneoktatási szisztémát kreált a hang és szín kombinációja alapján. Ne toljuk tehát a hibát a külső körülményekre. Nézzünk azonban fölfelé, ahol minden probléma megoldódik. A felsőbb régiókban megvan a megoldás. Ne akarjuk lerántani a megoldást, de emeljük a magasba a problémát. Ott virul a láthatár mindenkinek, mert ott virulós tavasz, aratásos nyár, szüretes ősz van mindenkinek, és felnézni nem boszorkányság, csak akarni kell. Miért van hát annyi kishitű ember? A magos gondolat nem zárja ki a praktikust. A magosból hozott fény bevilágít a kis kérdésekbe is. Gyakran tapasztaltuk, hogy meditáció után felvillant egy praktikus megoldás, és több munkát sikerítettünk kevesebb idő alatt, mint máskor. Legprimitívebb szokás felajánlani az energiát a Mesternek. Egyik testvérünk azt állította, hogy felajánlás után nagyszerűen sikerült még olyan munkája is, amelyet soha azelőtt nem végzett, mint a parkettafényezés és uborkasavanyítás.

Minden kötelezettség benne van a fejlődés tervében, mind fejleszt bizonyos képességeket (és a sors is útmutatás, hogy most éppen ez szükséges, mert nem csupán a tényleg végzett munka értékes, hanem az eredmény is az izomerőben, amelyet az akaratban kifejleszt). Mint a tornában a súlyzógyakorlatnál nem a súlyzón látszik meg az eredmény, hanem a karon, és a türelem maga is nagy erő. Mert semmi sincsen csupán a fizikai régióban, hanem mindennek megvan a reprezentánsa az erkölcsi világban. Türelem és kitartás, bizalom, szeretet és áldozatkészség nagy kincs s örökre a lélek tulajdona marad. Minden erőfeszítés képességgé válik a következő inkarnációkra. Tehetségeinket mind így szereztük és a talentum nem egyéb, mint a bennünk lánggá gerjesztett isteni szikra. Isteni eredetéről s hivatásáról azonban megfeledek az emberiség. Pedig Szent Pál mondja: "Mindnyájan Istenek vagyunk."

Arra külön berendezett körülmények nélkül is lehet spirituális és spiritualizáló életet folytatni. A spiritualizálás felszabadítja az embert az alsóbb természet nyers erői alól, ezzel váltja meg a szellemet az anyag uralmától. Ebben a megváltó munkában kell valamennyiünknek részt vennünk. Krisztus munkatársnak hív mindnyájunkat, mert ne felejtjük el, hogy a Logosz terve úgy van megalkotva, hogy amikor egy intellektus kifejlődött, saját akaratánál és a jó és rossz felismerésénél fogva, mint tudatos munkatárs vegyen részt az evolúció dicső művében.

"Az élet a legnagyobb tanítómesterünk", ezért az események prédikációját, a sors ujjmutatását is ki kell érteni. A napi élet idealizálva megoldja a képrejtvényt: a felsőbbrendű ember ideális alakja tűnik elő benne. Felsőbbrendű emberekké kell válnunk

mindannyiunknak, hogy belejussunk abba a nagy életközösségbe, amely a Mesterek világa. Ennek a törekvésnek felséges eredményeit kell most kihoznunk primitívnek látszó, mégis fontos tényezőiből. Ezzel készítjük elő mindnyájan a jövő hajnalának pirkadását, amely felé a mesterek fénye mutatja az utat. A civilizáció azon aranykorát, amelyben a mindennapi életet is a nagyok fogják vezetni. Ennek a jövőnek a generációját spiritualizáljuk azon az alapon, amely házunk, lakásunk sűrített atmoszférájának gondolatformáit a jövő életben élő valósággá konkretizálja. Ha az atmoszférát a Mesterek fűszere hatja át, akkor az a gyermeklélek, amely ebből a tiszta lelki világból táplálkozik, ambróziát és nektárt kap. Szebben fejlődik, lelkének horizontja kiterjed, ha mint mondják, az anyatejjel szívja magába az ideális gondolatokat. Ez a felsőbbrendű embert nevelő kertészeti most a háziasszony nemes és sürgős munkája, amely Krisztus Urunk aurájának magnetizmusát sűríti ifjú nemzedékének automatikusan vegetatív életébe, beleszövi érzéseibe, bevarrja ruhájába és belefőzi ételébe. Így minden munkát az Ő Nevében végezve, mindennel Őt szolgálva, az Ő boldogító jelenlétének hangulatában ünneppé magasztosul a hétköznapi.